

**«Вирівнювання» Збруча.
Пальпація : роман-хроніка : у 3 кн.
Кн. 1**

Олег Клименко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.
Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Вступ

Кожна дія має свій порух і свою передмову.

На всьому, що відбувалося напередодні й на початку Другої світової війни на Земній кулі, залишалися відбитки брудних пальців радянських спецслужб. Вістря викуваного в СРСР меча НКВС виблискувало скрізь і безжально разило «ворогів», а його держак міцно стискали руки у Москві.

Метафорично радянська розвідка була тим вітром, який невтомно шастав світом, збуджував вигідну СРСР суспільну думку, ткав павутиння шпигунів та провокаторів і роздмухував вогонь, щоб розпалити сухостій. Ненажерлива пожежа від нього ширитиметься доти, доки все не вигорить або ж згасне вітер.

Ембріони майбутніх змін у Західній Україні й Західній Білорусії давно вгніздилися у голові Сталіна. Після зближення з нацистською Німеччиною й підписання пакту Молотова-Ріббентропа більшовики не відразу кинулися окупувати польські території. Щоби зважитися на таке зухвальство, потрібна була фахова пальпація 1. Цей медичний термін на рівні жаргону використовували в радянських розвідувальних органах, і він означав різнобічне промацування ситуації у тій чи іншій країні, тому або іншому регіоні.

У першому романі трилогії «“Вирівнювання” Збруча» препаровано одну з багатьох операцій радянської розвідувальної пальпації смертельно хворої Польщі, керівники якої були розгублені перед загрозою війни і забуті союзниками, неначе дитячі іграшки в піску.

«У світі тривожно — вороги нашої країни готуються до війни і вам доведеться зустрітися з ними на передових найнебезпечніших рубежах. Радянський Союз не може залишатися незрячим», — так напамповували незвиклих до світла софітів радянських розвідників у серпні 1939 року, направляючи їх у Західну Україну. І, як

годиться, підбадьорили: «У чорну ніч рука, одягнута в чорну рукавичку, не видна. Тож дійте сміливо і рішуче. Польща заслужила своє місце на смітнику історії».

Виховані сталінською ідеологією й вигодувані вовчими ягодами, героїчні молодики, котрі вибивалися в герої та антигерої, свято вірили в це. Для радянського керівництва вони були всього лише рядками цифр, високочастотними сигналами й згустками цінної розвідувальної інформації. Ніхто не переймався, що за ними були люди, конкретні обличчя, серця, голоси, напружені до болю нерви та їх самопожертва.

Таким чином, радянська диверсійно-розвідувальна мережа вступила у бій, коли воланчик політичних ігор іще ширяв у повітрі, а війна ще не настала. Слід віддати належне розвідникам: вони твердо тримали руку на пульсі подій і зробили все можливе, щоб радянське вторгнення відбулося з мінімальними втратами.

У наступних двох романах «Кво вадіс Вадіс?» та «Меч Германаріха» читача мають ошелешити не менш динамічні й драматичні колізії.

Логіка подій склалася так, що Західна Україна та Західна Білорусія таки стали частиною СРСР. А як же світ? «... Весь цивілізований світ здригнувся...» — так би сьогодні анонсували подію цією шаблонною фразою, причепливою як реп'ях, за якою неодмінно має сунути якась гидота. Тоді в руках людей теж приємно й нетерпляче шурхотіли свіжі газети. Світ не став цапки — жодної нотки гефсіманської скорботи. Поява СРСР у Польщі викликала лише легку тривогу світової преси, яка працювала за принципом: «Якщо правильно спрямувати промінь світла на таргана, він стане щонайменше слоном», допускаючи при цьому і зворотну світлову ілюзію трансформації слона в таргана.

«Ми не засуджуємо, що павук напав на муху, забрав її життя. Це він не сам придумав, така у нього природа, такий у нього характер»,

— ліберально подавала італійська фашистська газета «Corriere della Sera».

Ще дотепнішою була хіба що литовська газета: «Lietuvos Rytas», котра відверто зловтішалася з проблем близьких сусідів: «Польщу застали зненацька і в спущених штанах... Совіти з'явилися в Тернополі так раптово, що пані Людовіка Б. 2, котра мала у своєму помешканні аж три унітази, не встигла до жодного...».

Що ж — санвузол це надто важливо як із погляду архітектури, так і з погляду санітарії. Замовчування його функціональності не має нічого спільного з міщанською добропристойністю.

Щоденна естонська газета «Postimees» та латиська «Livli», окрім сухої констатації факту, не наважилися щось коментувати. Нічого дивного. Тоді країни Прибалтики наче вагітних жінок милостиво відпустили у декретну відпустку. Вони змушені були погодитися на розміщення радянських військових баз. Сталін, заспокоюючи естонську делегацію, після того, як та уступила його вимогам, дозволив собі менторське повчання: «Я можу сказати, що естонський уряд поступив мудро... Адже те, що сталося з Польщею, могло статися і з вами».

Рівно через дев'ять місяців Прибалтику чекатиме доля Польщі.

Проте й такі публікації завдавали клопоту СРСР. «Завжди знайдуться охочі перекрутити факти...» — невдоволено реагував на них радянський діяч В'ячеслав Молотов.

Тільки аналітики розвідувальних служб світу обсмоктували подію як голодний пес кістку.

Завітавши у Західну Україну, адепти соціалістичних перетворень за допомогою репресивного апарату відразу ж узялися за перетворення суспільства в нездатну до опору аморфну масу та соціальну й ідеологічну зміну його відповідно до радянських східноукраїнських стандартів, яке серед партійно-радянської номенклатури отримало термін «вирівнювання». Архітектурна

логіка соціалістичного будівництва прирікала край рухатися за імперським сценарієм.

Долина Збруча отримала новий початок і... новий кінець. Бездумно, з язичеським запалом більшовики трошили регалії старої влади — прикордонні стовпи, прикордонні дерева, назви вулиць, установ... і пам'ятники — боялися, щоб мертві не повстали. Запльовані храми, залайнована культура... й гарячка нового будівельного безглуздя...

Нова влада — жорстока, а часом і смішна, й жалюгідна, пхала своє рило в усі сфери життя, проігнорувавши перевірену життям істину: квадратну свиню не пропхаш у круглий отвір. Поряд із репресіями поляків совіти загравали з українцями, яких треба було спочатку облизати, щоб потім проковтнути живцем.

Влада тужилася вирівняти все, що вважалося кривим, звивистим і горбатим. Траєкторія польоту її замислів була непередбачуваною. Із Москви висвічувалися все нові й нові ідеї, які здавалися грандіозними. Підлягали розбиттю на дрібне каміння й вирівнюванню крихкі, ніби з'їдені короїдом, травертинові скелі Медоборів, Кременецьких гір, і русло тихого Збруча... А ліси косили як траву. Тільки наївні чи дуже далекі від всього люди могли повірити в цю дурницю і безпристрасність тих, хто проводив «вирівнювання».

Задля візуалізації панорами вкотре повертаємося до старих побляклих полотен, на яких зображені каламутні хвилі розмитого часом Збруча. Вода тоді стояла у річці чорна, тягуча, як нафта в трубі, а човни на припоні — як брудні калоші. Річка ніколи не мала чітких берегів. Її фарватер настільки звивистий і заплутаний, а місцями багnistий, що рухатися ними неможливо.

Влітку 1940 року Збруч після радянських «меліоративних втручань» вкотре замулився, вода у ньому стала схожою на крокодилячі сльози, які зазвичай з'являються у рептилій від

надлишку солей в організмі. Повисихали верби, вироджувалися густі сінокоси, пропало татарське зілля. Зате з'явилася якась зловісна трава, яка росте тільки вночі.

Пересихання річки, як і жахливий вигляд жаб з потрісканою від спеки шкірою, ставали якщо не закономірністю, то принаймні тенденцією. Народу, котрий у вересні 1939-го радів, що позбувся польського ярма і не до кінця зрозумів небезпеку опинитись у новому зашморгу, залишилося мріяти про старий довоєнний Збруч, хоча б зразка 1938 року.

Чи усвідомлювала влада, що після такого вирівнювання річище перетворюється на канал, рів чи канаву, а гори на сміттевий терикон? А про канави та сміттєзвалища, як відомо, незавидна слава.

Світ так примітивно влаштований, що людський рай розміщений неподалік від пекла. Нова влада стала для населення джерелом безкінечних проблем. Після найсолодшого затемнення і тривалого захоплення рот зазвичай стає дерев'яним. Ті, які щиро вітали прихід радянської влади, а серед них було немало достойних людей, уже через кілька тижнів ходили понурими і ладні були кусати лікті. Їхній настрій за шкалою оптимізму впав до нуля. Колишні демократичні свободи завмерли в утробі. Підозрілих змушували признатися в усьому, навіть у зв'язку з дияволом. Західна Україна трансформувалася в суспільну шкуродерню й концтабір. Табірний пил через пори проник у шкіру цілого покоління людей.

Прийшов із тінями мертвих ворог новий, незнаний, підступний та успішний. Чекісти твердо тримали руку на пульсі організацій, контролювали ситуацію і не доводили її до крайніх форм. Запущена на повну силу радянська репресивна машина жала й косила, щоправда не жниво, а людей, породивши страх і трепет. Злочини, скверна, жахливе почуття, проникли аж до сімейного вогнища.

«Косять і косять, ніяк накоситися не можуть!» — ремствував скривджений люд на неблаганний заряд насильства, жорстокості й страху, який запанував у їх світі. Крім фізичного, побутовало духовне кілерство. Зраду рідних прирівнювали до подвигу, доблесті, до гідності.

«Дехто відразу ж почав рити собі могили, забувши виміряти свій зріст, приміряючи її до сусідів», — сказав один тернопільський дотепник, людина, безумовно, гострого розуму.

Із року в рік градус жорстокості дедалі підвищувався. Із кранів і далі текла вода злоби і страху — чорна, потім червоно-іржава... А народ чекав, коли піде справжня. У травні 1941 року смерть наче зірвалася з ланцюга. А після 22 червня вбивали в інфернальних 3 тюрмах із сатанинською безжалісністю. Настали окаянні часи. Тоненьке немов дитяча рученька русло Збруча набуло пурпурової барви. Здавалося, що людська кров, яка лилася на землю і ставала брудом, сочилася підземними джерелами. Але й у плям людської крові є пам'ять...

1 Від лат. *palpatio* — метод медичного обстеження хворого, який визначає стан органів: величину, форму, консистенцію, рухливість, топографічні співвідношення, а також їх болючість. Згаданий ще у працях Гіппократа як метод дослідження внутрішніх органів. Поширився в Європі у другій половині XIX століття.

2 Ідеться, найпевніше, таки про Людовіку Бугнову, масний халат якої час від часу з'являтиметься на сторінках роману. — Авт.

3 Від і *nfernalis* — підземний, пекельний (лат.).

• • •

Далі — у повній книжці ««Вирівнювання» Збруча. Пальпація : роман-хроніка : у 3 кн. Кн. 1».

nashaknyga.com.ua